

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VII.

Май, 1898.

Брой 5.

ПОДРАЖАНИЕ И ПРИМѢРЪ.

Нѣма ни най малко съмнѣние че ний сме родени подражатели. Това ся вижда още въ най равната ни възраст. Едвамъ земе да лази, да произнася по нѣкой слогъ отъ думи, много прѣди да е въ състояние да распознава дѣсната отъ лѣвата си рѣка. дѣте вече дава знакове на подражание. Дали съзнателно или не, то издава звукове, прави движения, старае да ся да върши нѣща точно каквито е забѣлѣжило да правятъ неговитѣ родители. Колкото повече расте, толкова повече то подражава и усвоява думитѣ и дѣлата на родителитѣ си, догдѣто, до една извѣстна възраст, прѣди то да е въ състояние да мисли и рѣшава за себе си, ний виждаме у него единъ отпечатъкъ на цѣлия характеръ на баща и майка. Нъ дѣцата не сж самитѣ подражатели. Подражанието е обща характеристика на всякоя възраст и всякое съсловие. Така на примѣръ, ученикътъ подражава учителя; простия, учения; сиромаха, богатия; долния, по горния. Катадневнитѣ ни срѣщания съ разни личности потвърждаватъ това. Мнозина, които едвамъ ли могатъ да си запишатъ името на Български, ще изговарятъ колкото е възможно по често думитѣ „Адио,“ „Мерси — като че е унижение да кажатъ на майчиния си языкъ „Сбогомъ,“ „Благодаря“ — вида ся за да ся прѣпоръчатъ и тѣ за учени или интеллигентни. Излѣзе нѣкоя

мода, половинъ метръ отъ роклята да ся влѣче по земята — нѣщо което може да е умѣстно за една дама която не пѣтува пѣшъ и живѣе въ чисти и хубаво постлани стаи — и изведиждъ я присвояватъ всички, па мѣтжтъ праховетѣ изъ улицитѣ съ роклитѣ си и често занасятъ у дома си нѣкоя заразителна болѣстъ. Скимнена нѣкой царъ да носи извѣстна форма брада. Изведиждъ единъ сатъръ прѣминова прѣзъ всички бради въ царството и ги прѣоборѣща въ формата на царската брада. И тѣй нататѣкъ, подражание въ всичко. Человѣци сме, ще подражаваме; и даже това е една насърчителна наклонность у насъ. Когато гледаме и слушаеме за человѣци пълни съ благостъ, себепожертвование, благодарение, благочестие и горѣщъ патриотизмъ, у насъ ся поражда желание и ний да бждемъ такъви. То се знае че никой не трѣбва да желае за себе си горнитѣ добродѣтели само за да чуе похвала отъ человѣцитѣ, защото тѣ трѣбва да сж слѣдствия на истинската му човѣщина, нъ фактъ е че мнозина сж ги обсебили и практикували само по подражание на добри человѣци въ разни врѣмена.

Нъ подражанието е и опасно. Человѣцитѣ сж суетни, и ако нѣма кой да ги съвѣтѣва и направлява тѣхнитѣ наклонности, тѣ ще подражаватъ десетъ пѣти по лѣсно злото отъ колкото доброто. За Платона ся казва че билъ съ криво рамо, и неговитѣ ученици като искали да го подражаватъ въ всич-

ко, пълняли едното си рамо съ вълна та да сж точно като учителя си, съ криво рамо. Тѣ може да сж сполучили да го подражатъ въ кривото му рамо, нѣ не и въ философията му. Тѣй и днѣсь подражанието на лошото е по лѣсно. Момчето глѣда баща си или по старитѣ че пушатъ цигари, че дрънкатъ чашитѣ съ ройното винце, че играятъ карти, че говорятъ разни безсолни думи, че безъ всяко стеснение ся впускатъ въ развратъ, че хулятъ религията, и не зачитатъ Бога, и несъзнателно почне да практикува сжщитѣ нѣща. Е, не е ли то бѣдѣщия гражданинъ, и бива ли то да остане по долѣ отъ прѣдшественницитѣ си? То почнува съ цигара и чашата, често испърво на шега. Тѣ му причиняватъ главоболие и бѣлване до изригване червата, нѣ то търпи, ще побѣди и ще ся научи като онѣзи които подражава. То го счита геройство да може майсторски да псува, и ученостъ да прѣзира религията и да не почиа Бога; защото то върви по стѣпкитѣ на по голѣмитѣ и по ученитѣ които то мисли за герои и примѣрни, и, слѣдователно достойни за подражание.

Сега, ако до една голѣма стѣпень характера зависи на подражание, какъвъ трѣбва да бѣде примѣра на подражаемитѣ? Нѣ кои сж подражаемитѣ? Само голѣмитѣ, богатитѣ и ученитѣ? Не, *всички*; защото колкото и да е сиромашъ и простъ единъ чловѣкъ, той си има една сфера въ която той упражнява извѣстно влияние, въ която ся подражаватъ дѣлата му.

Желаешъ ли доброто на дѣцата си? Тогава избири имъ другари съ добро поведение, и дай имъ въ рѣцѣтъ книги съ нравствено съдържание. Тѣ ще подражаватъ доброто въ другаритѣ си, и ще присвоятъ за живота си поучението на книгитѣ.

Желаешъ ли твоео собствено добро? Не постѣпвай папагалски. Не подражавай всичко и всякого. „Всичко което лъщи не е зло.“ Богъ ти е далъ очи да виждашъ, уши да слушашъ и умъ да разсждавашъ. Всичко испитвай доброто дръжъ.

Желаешъ ли доброто на другитѣ? Искашъ ли да имъ бѣдешъ полезенъ? Тогава старай ся да имъ показвашъ добръ примѣръ съ думитѣ си и съ дѣлата си. Сферата на твоео влияние може да бѣде много ограничена, ти може да не притѣжавашъ много

добродѣтели, нѣ помни че ако ти се стараешъ да живѣешъ единъ примѣренъ чистъ и святъ животъ, ти можешъ поне една душа да повлияешъ къмъ добро като я върнешъ отъ кривдата въ правдата, отъ заблуждението въ истината. Ако съ примѣртѣ си направишъ само една душа да тя подражае въ доброто, ти си извършилъ много и твоята награда ще бѣде голѣма.

СИНЪТЪ НА ДЪРВОДѢЛЕЦЪТЪ

(Продължение отъ 4 брой.)

Священитѣ бѣхъ повече садукеи, които исполнявахъ обрядѣтъ на вѣрата а публично отхвърляхъ нейнитѣ учения. Религиознитѣ учители — съ малко исключение — проповѣдваха формалностъ и бѣхъ срѣбролюбци. Жилищата на селянитѣ бѣхъ малко по добри отъ скотскитѣ. Ако нѣкой чловѣкъ бѣше щастливъ да спести нѣщо повечко отъ разносикѣ си, не бѣше чудно че той не запазваше тоя остатѣкъ. Той, или си купуваше по хубави дрѣхи, които момцитѣ изиждахъ, или ги скриваше въ нѣкой здравъ ковчегъ, който нѣкой разбойникъ открадаваше щомъ бирницитѣ разберехъ че въ него има пари, или пакъ ги закопаваше въ земята отъ гдѣто ги изваждаше нѣкой другъ слѣдъ смъртта му. Народѣтъ живѣеше въ такава глупава надѣжда въ която напразно търсеше задоволствие и, въ която бѣхъ, запазени отъ едно по голѣмо и по несносно отчаяние, въ тѣхното положение, само чрѣзъ тайната надѣжда за едно избавление чрѣзъ единъ избавителъ, който синовеѣ имъ и внуцитѣ имъ можехъ да видятъ.

Най напрѣдъ Исусъ говори за тази тайна надѣжда. Той каза на народа че врѣмето за избавлението е настанало, защото избавителъ е дошелъ. Неговото послание къмъ народа бѣше „Царството Небесно наближи.“ Той имъ каза че то свѣти и тѣ можехъ да видятъ неговата свѣтлина. Нѣмаше нужда вече да ожидать за него, защото е настанало и бѣше мѣжду тѣхъ. Едно отъ най първитѣ му слова бѣше разгласено и запазено. То бѣше проповѣдано въ синагога на рожденото му село. Той прочете отъ свитѣкътъ на Исаия едно старо пророчество за едно добро врѣме което наближава; когато ще се проповѣда на бѣднитѣ добри извѣстия; когато съкрушенитѣ сърцемъ ще се утѣшатъ, робитѣ ще се избавятъ, слѣпнитѣ ще прогледнатъ и притесненитѣ ще се освободятъ. Врѣмето за това пророчество, каза той, дойде. Ний сега сме толкозъ блиски до това извѣстие, щото не можемъ да си въобразимъ

какво значеше то въ началото на Християнската ера; когато половина отъ Римското население бѣхъ роби на които животътъ бѣше притѣжание на господаритѣ имъ; когато равнитѣ права бѣхъ непознати; когато възпитанието бѣше завзето само отъ по високитѣ кръгове на които се даваше и познание за красноречие и гимнастика; когато мжжътъ напущаше жената си като слугиня, когато иска; когато законътъ бѣше едно орудие за притеснение, данъчната система единъ видъ разбойничество, а свободата произволство. Такъвъ единъ вѣкъ за който се слушатъ чудеса, може почти да се каже че е дѣтинско блънувание извѣстие то че е дошелъ единъ, подъ влиянието на когото робството ще се прѣмахне, селското население ще се освободи; богатството ще се распространи; образованието ще бѣде всеобщо; войната ще прѣстане; жената ще стане истиненъ другаръ на прѣдшния си господаръ; и всякой домъ ще се изпълни съ утѣшение и любовь.

Испърво това Исусово извѣстие бѣше посрѣщано отъ селското население много добръ — особено въ Галилея. Тая провинция на Северъ въ Палестина бѣше нова Англия на Святата земя. Влиянието на духовното начало тамъ не бѣше силно, както въ Иудея. Нито простата система на обрядитѣ които изпълнявахъ Фарисейтѣ, нито циничния скептизъмъ, който исповѣдвахъ Садукейтѣ, не може да трогне селското и гражданското население въ Галилея, както трогваше Иудейското население, което бѣше близо до святия градъ съ храмътъ и священството. Гордостта на провинцията въ генийтъ на нещасния „равви“, който бѣше единъ отъ народътъ и говореше като единъ отъ народътъ, притуря на неговата слава и популярностъ. Нъ тайната на славата и популярността му лѣжехъ въ неговото благовѣстие и въ неговия духъ. Автора на „Иксѣ Хома“ добръ е описалъ и двѣтъ тия въ сегашната извѣстна фраза, „Тържеството на Человѣчеството.“ Иудейтѣ броехъ болѣститѣ като единъ особенъ знакъ на Божието наказание: по отвратителнитѣ болѣсти по голѣмо наказание; дунатикътъ като завладѣнъ отъ дявола; слѣпия като наказанъ за собствения си или родителския си грѣхъ; прокаженъ като отхвърленъ отъ Бога и отъ добритѣ человѣци. Исусъ третира болѣститѣ като едно нещастие и болния, слѣпия и прокажения като нещастници, които заслужаватъ съчувствие. Цѣла Галилея се потресе отъ славнитѣ цѣрения, които съпровождахъ неговото проповѣдане. Сѣботата не бѣше толкозъ святъ день и синагога толкозъ свято мѣсто, щото да не може въ тѣхъ да се искава такова съчувствие и да се прави такава милость. Мойсейвий законъ възбраняваше прикосновение до мъртвецъ, нъ Исусъ повече

отъ единъ пѣтъ досѣгна съ ржка мъртвеца за да възвърне живота. Мойсейвий законъ възбраняваше приближение до прокаженъ, нъ Исусъ тури ржка на прокаженъ за да го очисти. Какви обяснения рационализмътъ може да даде за тия разкази за чудесно цѣрение? Нѣма съмнение че вѣрата на простолуднето не намираше никаква мжнотия да ги вѣрва и да намира въ тѣхъ доказателство за едно человѣколюбие безъ прѣдшественникъ тогава, ако не безъ примѣрно сега.

Не само болѣститѣ, нъ даже и малкия грѣхъ Исусъ считаше като нещастие и грѣшника като нещастникъ не за прѣзрение а за съчувствие. Единичното исклучение бѣше лицемѣрътъ, който е притворно религиозенъ за да маскира нещастие. А лѣкарството, което Исусъ прѣдписваше за грѣхътъ бѣше много просто. Една установена система за жертвоприношение, отъ Моисея въ пустинята, се извършуваше за изкупление на грѣховетѣ. Христосъ съвършено измѣсти тая система не съ думи които я осмидихъ, а съ дѣла които я неуважиха. Не веднажъ той испрати каящиятъ ся грѣшникъ при священника или въ храмътъ да принесе заповѣданото отъ Моисея приношение. Той му казваше просто иди си съ миръ и не съгрѣшавай вече. Лѣкарството, което Исусъ прѣпоръчи за грѣхъ, е толко просто, щото свѣтътъ още не е готовъ да го приеме. Че бащата обича чадата си, че нищо не трѣба да се прави за да се придобие любовта му, че всичко що се изисква е чадата да престанатъ отъ зло и да сторятъ добро, като просятъ неговата помощъ, — това е една вѣра толкозъ радикална и толкозъ прѣвъзходна надъ язическитѣ, които сѣ вкоренени въ человѣческото неверие, въ любовта и въ Бога, щото даже слѣдъ осъмна десетъ вѣка на Евангелието, самата Християнска църква е считала тая истина като прѣстѣпление. Обаче простия народъ още съ радостъ я слуша, както я слушаше отъ устата на Исуса близо прѣди двѣ хиляди години.

Съ отхвърлянето на жертвоприносителната система, Исусъ отхвърли и установленията, които бѣхъ произлѣзли отъ нея. Иудейтѣ бѣхъ установили една система за пости. Тѣ постехъ въ четвъртия день на мѣсеца, защото въ този день Навуходоносоръ оплѣвилъ храмътъ; въ петия день на мѣсяца защото въ този день храмътъ изгорелъ; въ седмия день, защото въ него билъ убитъ Иерусалимския управителъ; въ десетия день на мѣсяца защото въ него Калдинъ билъ обсадилъ Иерусалимъ; въ петия день на всяка седмица, защото въ него Моисей възлезълъ на гората за закона; и въ втория день, защото въ него Моисей донесълъ зако-

на. — Така религията бѣше облечена въ вретини и пепелъ. Тая система за постъ Исусъ отхвърли и настрѣли ученицитѣ си и тѣ да я отхвърлятъ. Той прибра само стария духъ на Иудейския законъ, който правеше всѣкой Сѣботенъ день, день на веселие и всѣкой религиозенъ случай тържество. Той бѣше навикналъ да сравнява духовния животъ на едно тържество, една свадба въ която всѣки бѣше поканенъ да дойде, ако обича.

Отъ нѣкои хигиенически правила прѣдписани още въ пустинята бѣхж произлѣзнали рѣдъ церемониални учения и обряди за нечистотата. Мѣсото на нѣкои животни бѣше нечисто и не биваше да се яде; мъртвото тѣло бѣше нечисто и допиране до него бѣше забранено; човекъ, който болѣдуваше отъ нѣкои особни болѣсти, бѣше нечистъ и свѣщенника го изключаваше отъ обществото догдѣ се очисти отъ болѣстѣта; Язичникътъ бѣше не чистъ — сношение съ него бѣше съвършено забранено. Въпътъ отъ тия учения бѣхж проникнали рѣдъ обрядни измивания. Фарисей който строго вардеше тия измивания, никога не влизаше въ домътъ си безъ да се омые за очищение отъ нѣкоя нечистота, която случайно може да е полѣпнала по него, като е вървѣлъ изъ улицитѣ; той никога не ядеше безъ да се омые, да не бѣ, като яде съ неимити рѣцѣ, да изѣде нѣщо мръсно, което е полѣпнало отъ рѣцѣтъ по храмата. Начинътъ, по който се потопяватъ рѣцѣтъ въ водата или, по който водата се излива върху рѣцѣтъ, която и качеството на водата, която се употребяваше въ миеенето, е точно описанъ въ единъ сборникъ, който обграждаше Сѣботата съ тѣжки обръмбения. Други такива правила опрѣдѣляхж молитвитѣ, рѣдътъ и положението които се държахж при четението имъ. Всички тия установения Исусъ отхвърли. Той прѣзрѣ церемониалното измиване и ядене „съ неимити рѣцѣ.“ Самъ той обичаше свободата и прѣпорѣчваше свободата въ Сѣботата; той укори явнитѣ и дългитѣ молитви и говореше на народа да искава прѣдъ Бога всякитѣ си нужди съ молитва. Мѣжду чадата и бащата не ставатъ дворцови етикети. И тѣй подъ неговото учение религията изгуби прѣдшния образъ на специалнитѣ учения и стана дѣло приспособимо въ практическия животъ на човекътъ.

Въ тия и други подобни отношения, Исусъ показва голѣма симпатия къмъ простия народъ, който го слушаше съ радостъ. Той го учеше съ поучения, които цѣлия народъ разбираше; проповѣдваше една религия въ която всѣки можеше да влезе; проповѣдваше длъжности, които всѣки можеше да изпълни; и съпровождаше своитѣ учения съ примѣри извлечени отъ общия ежедневенъ животъ. Негови-

тѣ събрания бѣхж съставени отъ простия народъ; особнитѣ си другари и приятели, той избра изъ простия народъ. Той се съобразяваше съ практическитѣ и социалнитѣ въпроси на деньтъ. Той осъди поведението на свѣщенника и на левитина, които отминахж ранения пѣтникъ безъ да му помогнатъ; а оправда поведението на Самарянина, който се отбѣ отъ нѣтътъ си и отидѣ да помогне на нещастника. Богатия, който се веселѣше свѣтло всѣкой день, и бѣше забравилъ бѣднитѣ, които бѣхж около него, той прѣдставя че страда отъ неуспеваемъ мѣки въ пѣкътъ на другъ свѣтъ, а спромаха — че се радва въ райтъ. Голѣмия капиталистъ, имотитѣ на когото бѣхж се увѣличили, и слѣдвахж да се увѣличаватъ, той нарече „безумие.“ Въ външния дворъ на храмътъ се бѣхж намѣстили едни развалени хора, които бѣхж обрънали дворѣтъ на търговски пазаръ, и отиждахж простия народъ отъ тамъ; Исусъ, съ пронизателенъ погледъ, прѣтури трапезитѣ имъ, и ги исплѣди отъ тамъ. Той явно сподѣляше страданията на бѣднитѣ, и искаше сѣщитѣ чувства да проявяватъ и ония, които искахж да се съединятъ съ него.

Враждата, която се подигна противъ такъвъ единъ учителъ, бѣше толкозъ голѣма, колкото и любовта къмъ него; неприятелитѣ толкозъ буйни въ враждата си противъ него, колкото приятелитѣ въ любовта си. Исусъ нападнѣ установената изъ послѣдъ система, а установената система излѣзе да унищожи Исуса. Господствующата църква дълго врѣме се бѣше наслаждавала отъ продаването религията, която бѣше подпаднала въ рѣката ѝ. Исусъ нападна тая църква, като каза народу; че храмътъ, който е центръ на такава продажба, скоро ще се разори; че поклонение Богу може да стане на всѣко мѣсто; и че въ него не се изискватъ жертви. Цѣлата иерархия се въоружилъ противъ него. Установения рѣдъ бѣше облъченъ въ интелектуаленъ и религиозенъ образъ. Традицитѣ и обряднитѣ учения, бѣхж измѣстили свободата на мисълта и религиознитѣ убѣждения; истината бѣше потъпкана; пророцитѣ бѣхж избѣгнати; останали бѣхж само едни книжници. А когато Исусъ почна да учи не както книжницитѣ, а като единъ, който имаше властъ; ученията на когото бѣхж прѣдставени въ живъ образъ, учения, които показвахж, че старитѣ прѣдания на книжницитѣ не сж религия, че книжницитѣ сж отхвърлили заповѣдитѣ Божии да запазятъ прѣданията; цѣлия съставъ улови оръжия противъ него. Духътъ, който направлява една класа да мисли, че богослужение може да има само тогава, когато то се извършва по единъ установенъ рѣдъ — по единъ пеработенъ правилникъ (требникъ;) сѣщия

духъ води друга класа да мисли, ча никадѣ другадѣ нѣма истина, освенъ въ догмата. И дѣтѣ тия класи се слѣхъ въ една противъ Исуса. Тия дѣтѣ системи или управления, два отряда или два строя, тѣй да кажемъ, свещенство и фарисейство бѣхъ укърѣпени съ прѣдразсѣдци на богатство, на общественно положение и на происхождение. Исусъ бѣше съвършенъ и силенъ защитникъ на равенството, това е вѣрно, той не бѣше слабъ защитникъ; нѣ единия защитникъ не е по популяренъ отъ другия, който е назначенъ съ прѣдписаніе. Нарѣдко богатия вѣрва въ разливането на богатство или въ могущественото разливане на сила. Въ Християнството се роди демокрація, и всичкитѣ аристократически инстинкти на Иудея познахъ своя противникъ, и се опълчиха противъ него да го унищожатъ. Когато Лазаръ слушаше Исуса съ симпатии, аристократитѣ го слушахъ съ антипатии, която скоро се задълбочи въ омраза. Словото на Каиафа, че тѣ ще изгубятъ своитѣ служби, показва тайнитѣ замисли на неговата класа.

Принципиалния факторъ, който възбуди тѣлната да иска животътъ на Исуса, бѣше тоя кружокъ, който бѣше испъденъ отъ храмътъ. И прѣдразсѣдцитѣ не бѣхъ по малко отъ омразата противъ тоя учител на Бога Отца и на братството на чловѣцитѣ. Иудеитѣ, като избѣгвахъ сношение съ други народи, бѣхъ станали гордѣливи, ограничени и упорити. Вѣрата имъ вмѣсто да смѣгчи тѣхната гордостъ, още повече я затвърди. Найнапрѣдъ Исусъ нападна тоя безчловѣченъ духъ съ остъръ языкъ. Думитѣ му, първото му слово въ Капернаумъ, бѣхъ тѣй остри щото насмалко остана да се подигне една тѣпла противъ него. Остротата на послѣднитѣ му слова въ Иерусалимъ обърна тържествената процесия, която го поздрави при влизанieto му въ градътъ, въ разярена тѣпла, която истрѣгна смъртната присѣда отъ устата на съпротивляющиятъ ся прокураторъ. Нѣ при все това Исусъ никакъ не отпадна духомъ прѣдъ вопълътъ и високомѣрието на аристократизмътъ. Тѣ погрѣшихахъ като го прѣдставихъ съ женско лице и слабъ видъ. Пилатъ никога нѣмаше да трѣпери прѣдъ единъ Христосъ, както Мункаси страда. Новия Завѣтъ дава въ единъ, и само въ единъ стихъ единъ намѣкъ отъ Исусовото лично явление. Това явление е въ Иоановото видѣние въ Патмосъ, явление на единъ подобенъ на синъ чловѣчески, „очитѣ“ на когото „бѣхъ подобенъ на огънь пламененъ, поетѣ му отъ чиста мѣдъ и гласѣтъ му като гласъ на много води.“ Много ся е казало за кротостта, смиреніето и благородството на Исуса Христа. Да! Нѣ какво бѣше удивлението на повѣствователитѣ на Неговия животъ, че тая

кротость и това благородство се показвахъ въ живота на единъ който повече отъ единъ нѣтъ тѣй срѣщна тѣлната, щото ти се раздѣли на двѣ прѣдъ него, както червеното море прѣдъ Израиля, и му отвори нѣтъ; чловѣкъ, който испадн търговнитѣ изъ дворѣтъ на храмътъ; чловѣкъ, който учеше не както книжницитѣ, нѣ като единъ който има властъ; чловѣкъ, който укротиваше най дивия безумникъ съ пронизателната сила на своя погледъ; чловѣкъ, когото полицията не смѣя да арестува въ храмътъ, защото се боеше отъ личното му присѣствие, понеже очитѣ му бѣха пламтящъ огънь, поетѣ му отъ медъ и гласѣтъ му като гласъ на много води.

Не е въ областта на тоя листъ да твърдимъ расказѣтъ за живота и смъртѣта на Исуса. Никои здравомислящъ чловѣкъ не отказова дѣйствителността на Исусовия животъ и неговата смъртъ. Неприятелитѣ на истината, въ срѣднитѣ вѣкове, много ся изнурихъ да скриятъ тая дѣйствителность; нѣ фактѣтъ, че Исусъ живѣ и умрѣ въ историческитѣ врѣмена, когато исторіята ходѣше съ зорко око по стѣпкитѣ на събитията, и съ позоръ, пзаяви прѣдъ свѣтътъ всяка историческа пзмама, на края на деветнадесетия вѣкъ убѣди общественото мѣстие. Цѣльта на листа е да покажемъ, че всичкитѣ съвършенства на новъ животъ пматъ своето начало въ Исуса — че четиритѣ Евангелия сж образецъ на демокрація и че щастіето и блаженството на народитѣ може да се постигне тогава, когато тѣ (народитѣ) почнатъ такъвъ животъ, какъвто Евангелията хвърлятъ въ обятията на всѣки чловѣкъ. Евангелието ни дава тая радостна вѣсть на възвишени права и всемирно благополучіе която небесни ликове затрѣбихъ надъ Витлеемското поле. Че това е образецъ на новъ животъ мжно може да бжде съмнително. Породата на конетѣ не бѣше ежественена сподука, слѣдъ като Александъръ яхна боунифацио; нѣ пакъ железния конъ взема сполучлива бѣззипа, и показва приличенъ ходъ прѣдъ купецѣтъ приицъ, и прѣдъ простия земеделецъ. Нема палати по хубави отъ палатитѣ на Августъ; нѣ щастливи домове има на всякадѣ. Нема искусство по превъсходно отъ Фидия; нѣ повитѣ открития пхлнѣтъ съ украсениа домѣтъ и на най долния работникъ. Ний пакъ се поврѣщаме къмъ Хамеровата и Есхиловата литератури; нѣ печатницитѣ и общественитѣ училища доставятъ изобилно най добрата литература на бѣдния народъ. Днесъ философията не е по мѣдра отъ колкото е била въ Сократовата епоха, когато той ся прѣдаваше на неколко ученика въ академическия лѣсъ на Атина; нѣ образованието е всемирно. Нѣма по прѣвъсходни храмове отъ Иерусалимския, Ефеския и Римския;

нѣ въ всяко село има църква. Нѣма святини да превъсхождатъ Апостола Павла съ Божествени явления; нѣ и въ заткнениѣтъ улици на съвѣременниѣтъ градове и въ разпръснатиѣтъ населенія по всякото лице на земята, зонѣтъ на апостолиѣтъ, съ Павловия духъ, разнася благото извѣстие на Божията и Братската любовъ мѣжду челоуѣцитѣ. Прогреса, който почна отъ Галилея още не е изпълненъ нито ще се изпълни, догдѣ политическата икономия не престане да се води по правилото за създаване и усиление на класи; догдѣ безумниѣтъ не прѣстанатъ да трупатъ; и мудритѣ се научатъ да раздаватъ; догдѣ раскошнициѣтъ не спратъ да дразнятъ чадата си съ богатство, и почнатъ да обогатяватъ домѣтъ на бѣдинѣтъ съ утѣшение; догдѣ всякой господарь не слѣзе отъ столѣтъ, и величието и сѣлата се не съкрушатъ; догдѣ системата на науката не признае че мисълта и расждѣкътъ съдържатъ повече отъ знанието и че изпълнението е по добро отъ мисълта; догдѣ, спорѣдъ думитѣ на старото пророчество, всяка долина се не изравни и всяка планина се не сивиши. Модерния животъ — всичко що е свършилъ и що иска да върши — има своята тайна въ това: да живѣе въ рамкитѣ на вѣрата — че когато Исусъ дойде на земята да покаже що е святъ животъ, той изравни себе си съ най проститѣ и най смиренитѣ, че най простия и най смиренния животъ може да бѣде святъ.

Прѣв. Н. И Гандовски.

НЕОТВОРЕНОТО ПИСМО

Ако писмата само можехъ да пишѣтъ книги, колко чудесни нѣща тѣ щѣхъ да ни разкажатъ! Прочетенитѣ писма щѣхъ да ни разкажатъ какво тѣ сж извършили, а писмата които не сж били прочетени, или ако сж били прочетени, не се е обърнало внимание на съдържанието имъ, щѣхъ да ни разкажѣтъ и тѣ що сж извършили. Изгубенитѣ писма щѣхъ да ни расправятъ какво би се случило, или какво би могло да се избѣгне да не се случи ако само да бѣхъ пристигнали безопасно въ рѣцѣтъ на лицата, за които сж били написани. Тѣзи раскази сами щѣхъ да съставятъ една голѣма библиотека. Авъ искамъ да расправа за едно писмо, което въ една смисълъ на думата не било изгубено, тѣй като пристигнало въ рѣцѣтъ на лицето за което било прѣд-назначено, но въ друга смисълъ на думата било изгубено тѣй като, ако и да пристигнало въ рѣцѣтъ на лицето за което било

прѣд-назначено, то никога не било прочетено, до тогава, поне, до като вече било кжсно за да може да ползува.

Имало единъ момѣкъ, който принадлежель на една много добра фамилия. Той станель робъ на много лоши навици и сж удаваль на всѣкакъвъ видъ грѣхъ. Най-послѣ, отъ срамъ, той се принудиль да напусне домѣтъ си и отишель далечъ въ Индия, като волентиръ въ Английската войска. За дълго врѣме горкитѣ му родители не знаели какво се било случило съ него и кждѣ билъ; но най-послѣ се научили чрѣзъ единъ тѣхень приятель. Щомъ баща му се научиль какъ може да го намѣри писмо той му писалъ слѣдующето писмо:

Драгий синко. Ти съкрушавашъ сърдцето на майката си. Ела си веднага; ний ти прощаваме за всичко съ което ни си сгрѣшилъ. Пращамъ на единъ приятель въ Калкута пари да те откупи отъ солдатлъка и доволно още за да си дойдешъ. Ела си веднага. Сърдеченъ приемъ ще намѣримъ у дома си. Твой любящъ баща.

Това хубаво писмо стигнало въ рѣцѣтъ на момѣкътъ безопасно, но той не го отвориль. Безъ съмнѣние, той е позналь почерка на баща си много добръ; но несъмнѣнно и съвѣстѣта му е казала какво е заслужваль отъ баща си, и, може би, затова и никакъ не отвориль писмото. Чудно се вижда, наистина, какъ е възможно единъ по единъ днитѣ да се минаватъ и писмото да остане у този момѣкъ безъ никога той даже да погледне въ него. Все повече и повече бѣдно-то това момче ставало жѣртва на развратата, до като развратния му животъ го закраль въ болницата на смъртното му легло. Като се усѣтиль че е на умиране, горкия момѣкъ се сѣтиль за неотвореното писмо отъ баща си и помоиль фелдшера да го извади отъ чантата му и да му го подаде. Въ него той намѣриль всичко това, отъ което челоуѣкъ въ неговитѣ обстоятелства би ималь най-голѣма нужда — прошка, пари, свобода, приемъ и любовъ — всичко това за толкова дълго врѣме било въ рѣцѣтъ му готово за да се ползува отъ него. Но за голѣма жалость, сега било вече кжсно, той билъ вече на умиране, и скоро умрѣль!

Читателю, ти може да кажешъ че този момѣкъ трѣбва да е билъ много глупавъ. Като не е знаель какво е съдържало писмо-

то, защото не го е отворилъ по́ отъ рано?

Да; азъ ще прибавя и нѣщо повече отъ това: при всичко че е знаелъ, че не е заслужвалъ никаква милость отъ баща си — при всичко че съвѣстѣта му го е била прѣдизвѣстила за това — пакъ той трѣбваше да знае, че има „бащинска любовь“. Съвѣстѣта не може и неиска да ни казва че има такава любовь. Ако и да тя ни казва кога сме съгрѣшили противъ нея; ний, обаче си знаемъ това; но този момъкъ никога не допускалъ мисльта за бащинската любовь да занимава умътъ му — бащинската любовь съ свойственицитѣ ней дълготърпение и нѣжностъ — и тъй той прѣнебрѣгналъ да отвори писмото, и съ това си небрѣжение изубилъ всичко.

Сега, Божието писмо за тебе, драгий читателю, е Библията. Възможно е че и ти постѣпашъ съ писмото испратено на тебе отъ Бога, както този глупавъ момъкъ е постѣпилъ съ писмото отъ баща му. Мнозина така постѣпять. Той не отворилъ писмото, не го прочелъ, не размишлявалъ върху съдържанието му, не постѣпилъ както въ него му се поръчвало. Мнозина знайтъ доволно добръ, че въ Божие писмо трѣбва да намѣрѣтъ осъждение за себе си, и тѣ мислятъ, че само това е, което ще намѣрѣтъ. Тѣ мислятъ, че ще намѣрѣтъ въ него запрѣщение да не отиватъ въ пѣтя по който си ся турили намѣрение да отиватъ. Библията е писмо отъ тогози когото тѣ сж обидили, и тѣ немогътъ да си въобразѣтъ даже че сжщия този ще да имъ пише приятно, ще да промисли всичко отъ което тѣ се нуждайтъ и ще да пита е любезни чувства къмъ тѣхъ.....

Младежю, ти имашъ Библия въ домътъ си, която до сега не си отварялъ; недѣй я оставя за повече врѣме да остава не отворена. Направи единъ опитъ, и отвори я да видишъ що съдържа тя, и ако не може да намѣришъ въ нея всичко това, което се намираще въ писмото на този момъкъ, тогава азъ нѣма да те задлъжавамъ повече да я четешъ; но ако го намѣришъ тогава „върни се“, „върни се у дома си“. Богъ ти е писалъ; недѣй държа повече писмото му неотворено.

Прѣвелъ: М. Н. П.

СТАРАТА ЧАНТА

или, какъ 500,000 лева били отиѣсени отъ Албане до Нью-Йоркъ.

Прѣди нѣколко години, Осигорителния Коммиссионеръ за Нью-Йоркския Щатъ, приелъ една сума отъ 500,000 лева, които, за нѣкоя причина, било необходимо пуждно да ся внесътъ въ ковчежничеството въ Нью-Йоркъ. Въ начало Коммиссионерътъ мислилъ самъ да ги отнесе и да ги придаде на надлѣжнитѣ власти; нъ понеже не било сгодно за него да стори това, той рѣшилъ да повѣри паритѣ на частния си секретаръ, Г-нъ С., единъ чловѣкъ достоенъ за довѣрието показано на него отъ по горния чиновникъ. Когато коммиссионерътъ давалъ нѣкои особни поръчки на Г-нъ С. за паритѣ, и му подавалъ една официална чанта съдържаща паритѣ, забѣлѣжило ся че има двама или трима чловѣци при канцеларията на коммиссионерътъ. Тѣ вѣроятно разбрали важността на миссията. Било почти врѣме за бързия тренъ който трѣгалъ за Нью-Йоркъ въ петъ часътъ слѣдъ пладиѣ. Нъ Г-нъ С. помислилъ че ако побърза, ще може да отиде у дома си, да ся приготви за пѣтьтъ, да увѣдоми жена си и да ѝ каже сбогомъ. Той сторилъ това; нъ прѣди да остави кѣщата, жена му много разумно внушила че, вмѣсто да носи паритѣ въ официалната чанта която била забѣлѣжена съ „Осигорителенъ отдѣлъ“ и по този начинъ да привлече вниманието на пѣтницитѣ, той ще стори добръ да тури тази чанта въ една тѣхна стара чанта. Той сторилъ това, и когато излѣзълъ изъ вратата видѣлъ че единъ чловѣтъ ся подпира безгрижно на единъ отъ ламбовитѣ дереѣци. Той малко мислилъ за това обстоятелство до когато видѣлъ сжщия този чловѣкъ че влѣзълъ въ трена. Очевидно и той щѣлъ да пѣтува къмъ Нью-Йоркъ съ сжщия тренъ. Този фактъ направилъ Г-нъ С. да ся замисли. Това лице му било нѣкакъ познато; той го билъ виждалъ нѣкъдѣ по прѣди, нъ гдѣ, той не знаелъ. Той ся смутилъ.

Нѣкакъ си това обстоятелство му прѣдвѣщавало зло. Най послѣ като си помислилъ, дошло му на ума за чловѣцитѣ които стояли около канцеларията, и той позналъ че чловѣка който ся подпиралъ на ламбовия дерекъ и послѣ влезе въ тренътъ бѣше единъ отъ тѣхъ. Щомъ трѣгналъ тренътъ

отъ Албане, тѣзи чловѣци сѣднали близо и срѣщу столътъ на Г-нъ С. Неговото бдително око слѣдяло тѣхнитѣ движения; защото той вече разбралъ лопата цѣлъ на тѣзи чловѣци. И сега какво да прави той? Той осѣтилъ че една велика отговорност лѣжи върху наго. Да покаже че е смутенъ отъ присѣтствието на тѣзи чловѣци ще бѣде не разумно. Да бди по строго върху тази стара чанта, и по този начинъ да привлича повече внимание къмъ нея, и това никакъ не струва. И тѣй, макаръ че дѣйствиелно той билъ много загриженъ и смутенъ, той рѣшилъ да ся показва съвсѣмъ хладнокрѣвенъ и никакъ да не обръща особено внимание къмъ чантата.

Нощта била хладна и той рѣшилъ да седне близо до собата и да ся прѣстори като че спи. И тѣй като хвърлилъ чантата върху сандѣктъ за дърва, като че тя била съвсемъ безцѣнна, той ся приготвилъ да спи. Той ся прострѣлъ на стола, обърналъ краката си къмъ собата и покрилъ очитѣ си съ шапката си. Въ това положение, очевидно заспалъ, той дѣйствиелно вардѣлъ онѣзи които вардѣли него. Очевидната безгрижност отъ негова страна като че нѣкакъ си измамила тѣзи чловѣци, и Г-нъ С. ся надѣялъ по този начинъ да ся освободи отъ тѣхното другарство. Той видѣлъ, обаче, че тѣ го още вардѣли твърдѣ внимателно. Тѣ държѣли единъ вѣстникъ като че ужъ четѣли, нѣ въ дѣйствиелностъ тѣ сѣ съвѣщавали като какъ да постѣпятъ. Скоро единъ отъ тѣхъ станѣлъ отъ столътъ си, порасходилъ ся изъ трена и послѣ сѣдналъ при собата върху сандѣка за дърва, гдѣто ся намирало желаемото съкровище. Не слѣдъ много, Г-нъ С. ся събудилъ отъ сънътъ (?) си, прозялъ ся безгрижно, и като видѣлъ чловѣктъ да сѣди до собата, казалъ че, понеже нощта е доста хладна, той може да сбута малко огньтъ и да тури малко дърва. Чловѣктъ това и търсялъ, защото за да земе дърва, той трѣгвало да прѣмѣсти чантата; и внимателното око на Г-нъ С. забѣлѣжило че когато той подигналъ чантата, той опиталъ тѣжината ѳ, и ся постаралъ чрѣзъ това да узнае съдържанието ѳ. Единъ доста дългъ разговоръ ся почналъ мѣжду Г-нъ С. и новоначерения му „приятель“, и въ отговоръ на нѣкои въпроси, Г-нъ С. казалъ че той отива на Филадельфия; че той работилъ въ

Албане, нѣ билъ исключенъ; и че понеже било много нужно да ся залови на каква да е работа за да може да поддържа фамилията си, той ималъ надѣжда да намѣри тамъ работа чрѣзъ помощта на нѣкои приятели. „О,“ казалъ Г-нъ С., „я ми хвърли на самъ тази стара чанта, азъ мисля че жена ми тури нѣколко ябълки въ нея“.

Чантата била подадена, отворена и ябълкитѣ раздѣлени мѣжду двамата. Тѣ ядѣли и приказвали като „стари познайници“, а тренътъ полека лека приближавалъ къмъ Нью Йоркъ. Нощта била тъмна, студена, и една ужасна дѣждовна буря ся появила. Тренътъ който трѣбвало да стигне въ Нью Йоркъ на десѣтъ часѣтъ вечерѣта, закѣснѣлъ цѣли два часа. Когато срѣднощния часъ наближилъ, страшни мисли почнали да смущаватъ Г-нъ С., и той си задавалъ разни въпроси. „Какъ ще ся освободя азъ отъ тѣзи чловѣци? Какъ да занесѣ тази чанта безопасно на нѣкой хотелъ? Какво ще правя ако нѣма кола на станцията на пристигането на тренътъ? Тѣзи чловѣци може да мя оберѣтъ, и може би и да мя убиятъ за да постигнатъ цѣльта си. Наистина положение то ми е твърдѣ критическо!“

Такѣви били неговитѣ мисли когато трѣна спрѣлъ и кондукторътъ извикалъ, „Нью Йоркъ!“ На излазание отъ трена, тѣзи нови „приятели“ били много внимателни да стоятъ близо при Г-нъ С. и неговата стара чанта!

Когато вървѣли изъ станцията, единъ отъ тѣзи чловѣци попиталъ:

„Гдѣ ще спрѣшь тази нощъ?“ На това Г-нъ С. отговорилъ по единъ безгриженъ начинъ:

„Не зная. Гдѣ има добъръ хотелъ?“ Тѣ отговорили:

„Ний ще отидемъ на единъ хотелъ на Чеймбѣрсъ Стрийтъ, и той е много добъръ!“

„Азъ мисля и азъ да отидѣ тамъ,“ отговорилъ Г-нъ С.

По туй врѣме тѣ вече излазали отъ станцията. Вънъ, въ този срѣднощенъ часъ, и въ дѣждовната буря, имало само единъ пайтонъ.

„Колко ще ни земешъ да ни отнесешъ на — хотелъ, на Чеймбѣрсъ Стрийтъ?“ попитѣлъ Г-нъ С.

„Десѣтъ лева, отговорилъ пайтонѣжията. Въ тази критическа минута, рѣшенъ по

всякой начинъ да ся избави отъ разбойницѣ, Г-нъ С. скочилъ въ пайтона, бърже затворилъ вратата и като я държѣлъ силно отъ вътрѣ, извикалъ на пайтонджията:

*Азъ ще ти дамъ пядесѣтъ лева да мя за-
караши колкото е възможно по скоро на хотела
Митрополитанъ! бързай за животътъ си!*"

Пайтонджията разбралъ положението, хвърлил ся на столътъ си ударилъ конетѣ; нъ точно въ това врѣме единъ отъ тѣзи чело-
вѣци, ядосанъ за несполуката си, рѣшенъ да придобие желаемата плячка, ся хвърлилъ къмъ чантата и строшилъ стѣклото на про-
зорецътъ въ хиляди парчета. Това спрѣло минутно пайтонджията, който вѣроятно ис-
калъ да знае кой ще плати прозорецътъ.

*„Недѣй мисли за стѣклото! азъ ще го платя!
Карай за животътъ си!“* извикалъ растрѣво-
жено Г-нъ С.

Увѣренъ че той нѣма да изгуби нищо, пайтонджията удрялъ конетѣ, и въ едно кратко врѣме дошълъ до входътъ на хотела. Нъ толкова слабъ билъ Г-нъ С. отъ растрѣво-
живане щото едвамъ можѣлъ да ся помѣсти отъ столътъ си, макаръ че билъ при хо-
тела и вѣнъ отъ ржцѣтъ на разбойницѣтъ. Той ся скоро съвзелъ, обаче; заплатилъ бо-
гато на пайтоджията, записалъ ся въ хотела и отишълъ въ стаята си. Нъ той си припом-
нилъ че тѣзи челоуѣци чуха когато каза на пайтонджията да кара къмъ „Митрополи-
танъ“; и какво може да ги спрѣ да дойдатъ на хотела, да намѣрятъ името му на регистра, и нумерото на стаята му, тогава да напра-
вятъ едно още по отчаено усилие да при-
добиятъ старата чанта? Подобни мисли минали прѣзъ умътъ му, и той скоро рѣшилъ че не е безопасно за него да прѣ-
кара тамъ нощта. Той изведнѣжъ отишълъ въ каценларията, заплатилъ за стаята си, излѣзълъ изъ хотела, и отишълъ да търси
кѣщата на единъ свой приятель, който жи-
вѣялъ въ града. Тази постѣпка била мѣдра. Малко слѣдъ неговото излизанне тѣзи чело-
уѣци пристигнали въ хотела и попитали за него. Нощния слуга имъ казалъ че той оста-
вилъ хотела и не знае гдѣ е отишълъ. Г-нъ С. стигналъ безопасно къщата на приятельтъ си, и изведнѣжъ му разказалъ своитѣ обстоя-
телства. Той билъ добръ приетъ, и подъ покривътъ на този приятелски домъ, той и старата чанта прѣкарали безопасно остана-
лата частъ отъ нощта.

Въ десѣтъ часътъ на опрѣдѣлення день, той ся намѣрилъ въ ковчезничеството и прѣ-
далъ товарътъ който му бѣше причинилъ толкова грижи и смущения прѣзъ послѣдни-
тъ нѣколко часове.

Когато вѣнчко прѣминало, и неговата мис-
сия била свършена, той казалъ на единъ приятель на когото разказалъ случката на това срѣднощно пътуване, че той ся осѣ-
тилъ *десѣтъ години по старъ* отъ колкото билъ единъ день понапрѣдъ; и че той нѣмалъ
желание да бѣде пакъ особенъ пратеникъ, и натоваренъ съ такъви отговорности какъ-
вито е ималъ въ свръска съ старата чанта.

В.

ЛАПЛАНДИТЪ И ТѢХНИТЪ ДОМОВЕ.

Когато единъ пътникъ посѣти Тромсо, старата столица на Лапландия, той е вече въ Сѣверния кръгъ. Заобиколенъ отъ снѣж-
ни планини, покритъ отъ дѣното до върха съ снѣгъ, той не е твърдъ приятенъ на очи-
тъ на онѣзи които сѣ научени на по мекъ климатъ. Кѣщитѣ сѣ дървени и покрити съ
ржженица. Вжтрѣшността имъ е много не-
чиста. Тази картина прѣдставлява една отъ обикновеннитѣ Лапландски кѣщи.

По поведение, облѣкло и пр., Лапландцитѣ трѣбва да ся броятъ мѣжду най долнитѣ
отъ Европейското население. Тѣхнитѣ жи-
вотни, елени и кучета, живѣятъ съ тѣхъ въ
кѣщата и ся считатъ частъ отъ фамилията. Тѣ
нѣматъ идея на по висока цивилизация, или
на здравословни условия. Повечето отъ Ла-
пландцитѣ сѣ кѣси по растъ, но тѣломъ по
силни отъ Европейскитѣ племена. Причина-
та на това е тѣхния простъ животъ и по-
стоянитѣ упражнения на отворенъ въздухъ.
Тѣ сѣ отлични и дързостни моряци. Макаръ
че не сѣ прилични на изглѣдъ, тѣ сѣ крот-
ки, поучаеми, и насилнето е рѣдка слу-
чайностъ мѣжду тѣхъ.

Тромсо е въ „земята на срѣднощното слън-
це,“ тѣй като той е въ Арктическия Кръгъ. Тамъ слънцето ся вижда нощъ като единъ
кръгъ и открива едно отъ най-неочакванитѣ
зрѣлища. Единъ пътешественикъ писва: „На
Северния Носъ слънцето ся първо вижда
пълно по срѣдъ нощъ на 13-й Май; въ Ха-
мерфестъ на 16; въ Тромсо на 20; и въ Бо-
до — единъ степенъ надъ кръгътъ — на 4. Въ

Родо то ся види до 8-й Юлий, или 32 дни; въ Тромсо до 22 дни; въ Северния носъ до 30-й Юлий.

То ся види като единъ пълень кръгъ, на Север. Носъ повече отъ два и половина мѣсеци. Пжтешественникътъ трѣбва да държи днитѣ спорѣдъ това. Въ Бода слънцето се изгубва отъ небето на 15-й Декем., и ся показва пакъ на 28-й. На Север. Носъ ся изгубва на 18-й Ноем. и ся повръща на 24-й. Но тѣзи дати не донасятъ идеята на дълги нощи, или на дълги дни, тъй като слънцето не изгубва съвършено видѣлпната си, нито пъкъ напълно свѣти презъ тѣзи рас-

умствено състояние или въ съвършено умопобъркване: такава *анормалност* се приела въ много случаи и нетрѣзвено състояние. Въсползувани отъ това облъгчение на прѣстѣпното дѣяние, прѣстѣпниците търсятъ винаги милостъ отъ законнитѣ изпълнители, като прѣдставятъ въпроса съвсѣмъ чуждъ за тѣхъ, тъй като били пияни и незнаели какво сж извършили. Често се случва, когато прѣстѣплението е открито и самия прѣстѣпникъ се е призналъ, нъ на обикновения въпросъ отъ сѣдната: „Признавашъ ли се за виновенъ,“ отговоря безъ всякаво стѣснение — *Не! защото бѣхъ Пиянъ и не знаяхъ що вършихъ.*

Трѣбва ли да се обръща внимание на таково оправдание?

Въ противенъ случай, постига ли закона цѣльта си?

Ето въпроси които ни сж виждатъ чудни прѣдъ всѣкидневнитѣ примѣри. Прочее, ний ще се постараеме да отговориме и на двата.

Приема ли здравия разумъ, че чловѣкъ ще вади ножъ или гърми съ огнестрѣлно оръжие противъ брата или подобния си, ако той

не е заглушилъ собствения си пазителъ и сѣдия — Съвѣстѣта?

Може ли чловѣкъ, безъ да прѣстава за кратко врѣме разсѣдка му, да пристѣпи и рѣшително да извърши прѣстѣпления отъ редътъ на тия които ще посочя по надолу? — Не. Невѣрваме. Обаче фактъ е, че той върши. Да; върши, защото знае че закона и изпълнителитѣ му, ще му облъгчатъ наказанието, понеже е извършилъ прѣстѣплението въ нетрѣзвено положение.

Чловѣкъ тури ли намѣрение да удовлетвори кръвожадания си планъ — прѣдварително се упива съ спиртливи пития, скотския му инстинктъ ся насърдава и слѣдъ като остави разсѣдка си задъ вратата на кръчмара, потиканъ отъ Вахуса, извършва прѣстѣплението плението, безъ обаче да има капка милостъ

Лапландцитѣ и тѣхнитѣ домове.

тояния. Слѣдствията на това сж едно кжсолѣто и една дълга зима.“

Лапландия е една странна земя, съ своитѣ снѣжни върхове, фиорди и острови, и своитѣ намръщени и мълчеливи хора.

АЛКОХОЛИСТИ ПРЕДЪ ПРАВОСЪДИЕТО.

Не всѣки законъ създаденъ отъ човѣшкия разумъ е бичъ на прѣстѣплението.

Въ наказателнитѣ закони за различни прѣстѣпления сж прѣдвидени смѣкчающи вина-та обстоятелства и то по причина, че е забѣлѣвано мнозина отъ прѣстѣпниците да сж извършили прѣстѣплението въ ненормално

къмъ жъртвата си. Слѣдъ като истрѣвиѣ вий ще го видите мѣкъ, благъ и плачущъ. Нъ въ себе си, той тържествува, защото стигналъ цѣлѣта си. Трѣбва ли закона да бѣде снисходителенъ къмъ такива, които вършатъ прѣстѣпленията прѣдумишлено? Слѣдующитѣ примѣри ще ни докажатъ противното.

Двама баджанаца, съ по 5-6 членно семейство, дохождатъ на пазаря; по обикновено му слѣдъ като продали що докарали, седнали въ кръчмѣта да пиятъ. Помладия е завиждалъ на по-стария, ималъ карезъ и сега умишлено постоянно черпилъ и, слѣдъ като се напили отишли при колята, гдѣто по младия подъ прѣдлогъ, че другия му е земалъ катранлъка, скарватъ ся и първия дебнишкомъ доближава втория, комуто стоварва едно тѣжко дърво по главата който моментално издѣхва. Арестуватъ убийцата по-младия и той навсѣкадѣ едно и сѣщо казва: „Охъ Боже! нищо незная, какво е станало.“

Една нещастна дѣвица се е прѣдала въ ржцѣтъ на годеника си, който за да се отърве отъ нея, я извѣжда, ужъ да пжтватъ на нѣкадѣ, и на срѣдъ пжтя когато сж сѣднали и тя е излѣла всичката си люховъ къмъ своя бѣдѣщъ съпругъ, послѣдний я убива и я зарява; овчарчета видѣли едина ъ кракъ стърчащъ отъ земята и така се откри прѣстѣплението.

Прѣстѣпника се оправдаваше, че е билъ пиянъ. Майка убива дъщеря си, за да беззаконствува съ зетя, пече мѣсото ъ и нахранва стражаринъ — Открива се прѣстѣпление то, тя се оправдава, че била пияна. Убиеца осъденъ само на 10 год. затворъ — защото билъ пиянъ когато е убивалъ — излѣжалъ само 8 1/2 год., излѣзълъ, искалъ да беззаконствува съ братовата си жена, послѣдната съ възмущение го отблъснала — Той убива нея, сетне собствената си майка, гони да убие и брата си и напаконъ се оправдава, че всичко това е вършилъ несъзнателно защото билъ пиянъ. Цинцаринъ ханжия искалъ да хвърли пасажерката си 15—16 год. момиче въ пѣщѣта и по погрѣшка въ тъмнотата срѣдъ — нощъ, хвърлилъ собственото си момиче — плаче и се оправдава, че билъ пиянъ. Турче хвърли сестричето си въ кладенецъ иска да го умъртви съ камени, нъ Богъ запази дѣтето, ви-

новния се оправдава, че незнаялъ що вършилъ — билъ пиянъ!

Ний мислимъ, че закона въ този случай не постига цѣлѣта си и би трѣбвало да има двойно наказание именно на прѣстѣпниците — *Алкохолисти*.

А. Р.

СВѢ КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ.

Двамата Солунски братия Кирилъ и Методий, чиято паметъ днесъ тържествуваме не сж имали и нѣматъ ни славата, ни силата на прочути завоеватели за каквито ни разказва историята, и каквито сж, на примѣръ Александъръ Великий, Юлий Цезаръ, Карлъ Великий, Петръ Великий, Наполеонъ и други много. Но историята бѣлѣжи и други завоевания отъ другъ родъ, отъ друго значение; завоевания, които не се придружаватъ ни съ блѣсъкъ на външна слава, на оръжие, ни съ рѣка кръвъ и сълзи, ни съ опустошение цѣли земи и области, а се навършуватъ просто съ немногочислени трудове и подвизи, съ мъченическо постоянство, съ примѣрно самоотвържение, и често съ лично самопожъртвование. Двамата Солунски братия сж били подвижници и труженци въ полето на тия послѣдни завоевания, колкото по-бездумни и по-видимому по-скромни. толкози по-трайни и по-плодородни. Тѣ не блѣска въ историята съ своето юначество или искусство; но тѣ сж свѣтнали, тѣ сж нагрѣли въ небосклона на Славянския миръ като двѣ лучезарни звѣзди въ врѣмѣна мрачни и мжтни, двѣ звѣзди съ свѣтлина благодѣтелна и животворна, двѣ звѣзди, които изминахъ пжтя си, по на които тази благодѣтелна и животворна свѣтлина още сияе и свѣти врѣхъ една значителна частъ на човѣчеството. Скромни, но доблестни и самоотвержени ученици, тѣ най-напрѣдъ развихъ мъжественно и рѣшително помежду Славянитѣ знамето на истинското образование. Подъ това знаме стоѣтъ днесъ събрани, ако и не еднакво съединени, около сто милиона души. Носители на една идея, апостоли на една религиозна истина, първи изобрѣтатели на една писменность за цѣлъ единъ свѣтъ, тѣ сж благодѣтелствували за други въкове една голѣма частъ отъ човѣчеството. Тѣ принадлежатъ на онзи ликъ избрани и самоотвържени войници въ

безпрѣдѣлното поле на чловѣческата образованостъ, които, по висше вдѣхновение прѣдприематъ доблестно дълги пътувания за да опитомѣтъ дивитѣ, да просвѣтятъ невѣжитѣ, да исцѣлятъ болкитѣ, да облекчѣтъ бѣднитѣ и да посѣятъ миръ и съгласие между народи враждебни едни на други. Некадѣятелността на Славянскитѣ просвѣтители Корилъ и Методий да бѣде особено на насъ младитѣ вдѣхновение въ нашитѣ старания да привеждаме други въ познанието на оная спасителна истина за проповѣдванието на която между Славянскитѣ народи тѣ посвѣтихъ всичкия си животъ.

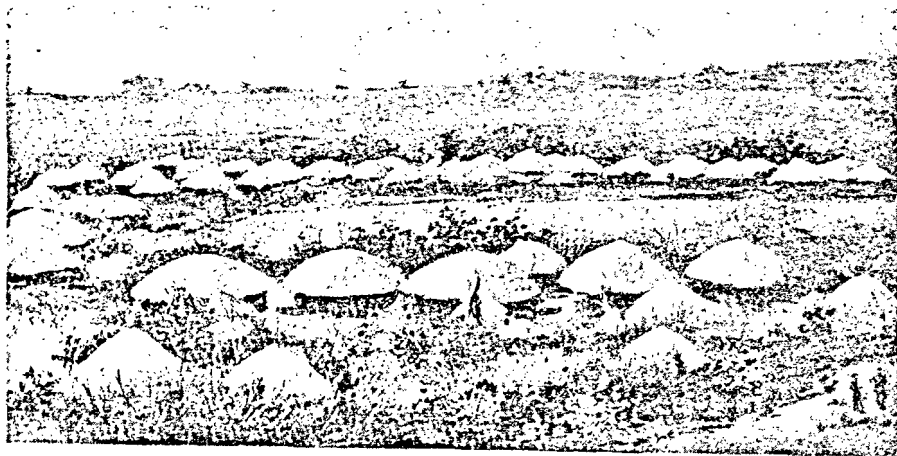
С. Т.

ЕДИНЪ БУЛУВАЙСКИ КРААЛЪ.

Тази картина прѣставява единъ Матабилиски Кралъ, или село при Булувайо, столицата на Матабилиландъ. Тя ще ни даде една идея за народътъ който Англия се старае да умири въ Южна Африка. Че той е единъ народъ който не ще лѣсно да се управлява по Английски начала е очевидно отъ

че туземцитѣ прѣдпочитали да се възбунтуватъ вмѣсто да изгубятъ добитѣцитѣ си. Че Англичанитѣ не били приготвени за въстанието е явно отъ факта че повече отъ сто бѣли чловѣци, включително, четире жени били избити прѣди доволно военна сила да се събере за потушението на въстанието. Щомъ се появи на мѣсто обучената войска, дивацитѣ бидоха побѣдени. Матабилицитѣ се храбро биха, и дохождаха въ угромни множества на бойното поле, но Английскитѣ максимови пушки които стрѣляха 200 пъти на минутата ги покусяваха ужасно. Които се избавиха побѣгнаха по хълмоветѣ. Англичанитѣ върваха че главнитѣ подбудители на въстанието сѣ николцина отъ останкитѣ на Лобенгуловата армия които още мислятъ че Матабилицитѣ се непобѣдимитѣ войници на Южна Африка. Тѣ върватъ че повечето отъ народътъ сѣ миролюбиви и че най послѣ ще се научатъ да живѣятъ цивилизованъ животъ.

ИСТИНСКА ЛЮБОВЪ.

Единъ Булувайски Краалъ (Село.)

въстанието което не прѣди много биде потушено. То се появи съ появяванието на една болѣстъ по говедата. Въ Англия правителството спира болѣстѣта чрѣзъ исколване заразенитѣ добитѣци. Хората знаятъ че това е за общо добро и не се противятъ на такава една мѣрка. Види се че Англичанитѣ сѣ очаквали същото нѣщо и въ Матабилиландъ, и останали зачудени когато видѣли

Еднажъ въ гр. Бруклинъ, като се расхождахме изъ улицитѣ съ единъ приятель, срѣцнахме единъ момъкъ безъ рѣцѣ. Той привлѣче моето внимание и възбуди любопитството ми да узнамъ какъ е изгубилъ рѣцѣтъ си. Приятельтъ ми забѣлѣжи това, и, за да удовлетвори любопитството ми, като сочеше съ рѣката си къмъ рѣчений момъкъ, расказа ми и слѣдоущата историйка

за него: Когато се отворила междуособната война въ Съединенитѣ Щати, този момъкъ почувствувалъ за негова длѣжностъ да се запише въ редоветѣ на войската и да иде да воюва въ защита на народното си единство. Той билъ сгоденъ и, до като служилъ като войникъ, често размѣнявали писмъ съ годеницата си. Слѣдъ едно голѣмо сражение, момата очаквала съ нетърпение за обикновенното писмо. За доста врѣме, обаче, тя не приела писмо. Най-послѣ дошло ъ едно

съ непознатъ на нея почеркъ. Тя го отворила съ растрѣперенитѣ си рѣцѣ и прочела слѣдоущитѣ думи: „Имахме ужасна битка. Азъ съмъ толкозъ лошо раненъ щото, ако останѣ живъ даже, ще бѣде безъ рѣцѣ и не ще ми бѣде възможно да се грижя за тебе. Единъ приятелъ ми прави услуга да напише това писмо. Азъ те любѣж повече отъ кога да е, но, при все това, освобождавамъ те отъ задължението ти да встъпишъ въ бракъ съ мене. Не искамъ да се погрозява и твоето бѣдѣще.“ На това писмо тя не отговорила писмено. Щомъ като го прочела, тя, съ първия тренъ, се отправила за мѣстото, къдѣто билъ ранений ѹ годеникъ. Отишла въ болницата, испитала кое било нумерото на лѣглото на годеника ѹ и трѣгнѣла по уличката между дългитѣ редове отъ ранени войници да гледа отъ лѣгло на лѣгло за желаемото нумеро. Най-послѣ, като видѣла това нумеро, прибѣрзала къмъ любящия я, хвърлила рѣцѣтъ си около шията му и му казала: „Нѣма да те оставѣж. Азъ ще се грижя за тебе.“ Той не се въспротивилъ на нейната любовъ. Ранитѣ оздравѣли, вѣнчали се и заживѣли единъ честитъ животъ. Отъ тѣхъ по честита двойка нѣмало.

Читателю, Исусъ Христосъ казва сѣщо-то и на тебе: „Нѣма да те оставѣж, нито ще те забравѣж.“ Този младежъ е можалъ да се откаже отъ любовъта на годеницата си, но несторилъ това и тѣй заживѣлъ честитъ животъ, ако и да останѣлъ безъ рѣцѣ. И ти можешъ да заживѣнешъ единъ честитъ животъ — да намѣришъ спасение за душата си, ако само приемешъ Спасителевата любовъ. Богъ те обича съ безкрайна любовъ. Ти си боленъ, злѣ си раненъ отъ стрѣлитѣ на грѣхътъ, но има единъ, който те люби — е дошелъ да ти помогне. Той е Богъ. „Защото Богъ толкозъ възлюби свѣтътъ, щото даде сина своего единароднаго, за да не погине всѣкой който вѣрва въ него, но да има животъ вѣченъ.“

Прѣвелъ: М. Н. П.

ЗАЩОТО ТОЙ КАЗВА ТѢЙ.

„Тате казва тѣй.“ Какво значение има туй прѣдложение за едно малко дѣте. Фактитѣ смущаватъ него. Повечето нѣща които то вижда сѣ тайнственни. То едва ли

има нѣкоя опитностъ за да доказва отъ нея, и то още не ся е научило да употребява опитността на другитѣ. Нѣ ако „тате“ му казва нѣщо, то е задоволено. То може никакъ да не разбира философията на нѣщото, и нѣкои отъ неговитѣ другарчета може да му казватъ че той е погрѣшенъ, но това непоколебава неговото довѣрие. „Тате казва така.“ Когато то може да ся ослаия на това, то не ся грижи за нищо повече.

Не можемъ ли ний, дѣца, на единъ всемѣдръ Баща да научимъ единъ урокъ отъ туй малко дѣте? Ний срѣщаме много нѣща които не можемъ да си отгадаемъ. Нѣкои нѣща сѣ мъчни за посяние, и ний не можемъ да видимъ причината за тѣхъ. Нѣ защо да е нужно за насъ да разбираме? Защо да не можемъ да кажемъ. „Тѣ всички съдѣйствуватъ за моето добро, защото Отецъ мой така казва?“ Само такъвата дѣтинска вѣра ни приспособява за царството небесно.

3.

ГРОЗДЕТО ДѢТО НЕ МОЖЕМЪ ДА СТИГНЕМЪ. отъ Amelia E. Barr. *)

Гроздето което не можемъ да стигнемъ всѣкога не е кисело; Философията която учи горното въ положителната му форма е твърдѣ гибелна. Въ свѣтътъ има много добри нѣща; но бива ли да ги прѣзремъ понеже не сме ги придобили? „Който нѣма богатство“ казва Цицеронъ, „нѣма подобро и по благородно за него отъ колкото да го прѣзрѣ.“ Това язическо потвърждение не бѣ никакъ естествено даже и въ ония врѣмена когато „лудостъта и жестокостъта управлявае свѣтътъ“ — врѣмена на нравствена низостъ, а колко по вече сега, когато ся намираме въ по-голѣма нравствена видѣлина.

Колкото ся касае до паритѣ, този диктумъ (изражение) е много силенъ: има изрядни нѣща въ животътъ ни които могатъ да ся придобиятъ безъ пари, но не по-малко истинно е, че има и такива нѣща които безъ пари не възможно е да ги вземемъ. И тѣй, да послѣдвами Цицероновий свѣтъ — да прѣзремъ паритѣ понеже ги нѣмами, същото, да прѣзремъ самитѣ добри нѣща които ся купуватъ не само това, но то би значило, да прѣзремъ и оползотворителната сила, (отъ

*) Прочута Американска Списателка.

самитѣ нѣща,) която толкозъ възвишава челоѳъчеството. Златний гроздъ може да е недостъпенъ за мнозина отъ насъ, но отъ туй не трѣбва да заключаваме че плодътъ му е киселъ; нека благодаримъ дѣто други иматъ възможността да съберътъ и истискатъ богатий гроздъ, и напослѣтъ, милостиво да го раздадѣтъ въ свѣтътъ за да вкусятъ мнозина отъ неговата сладостъ.

За дълго врѣме ся е прѣзирала, тѣй наречената „шумната и измамлива слава,“ придобита на бойното поле, въ народното събрание, сѣдилищната зала или въ научно-то поле. Защо да ся прѣзира, славата, — тѣзи велика сила на челоѳъчеството? Когато челоѳъкъ осторожно слѣди успѣхътъ на една общеполѣзна идея. влюбенъ и прѣданъ пей ся бори за общото-добро и за убѣждението си, когато види за нужно, жертвува даже и животътъ си, щемъ ли, честта и славата която ся отдава на такива себепожъртователни и дързостни души, да я наречемъ „измамлива?“ Нека не криемъ факта че, такива именно челоѳъци сѣ били, и сѣ лостоветѣ, които сѣ подигали, и подигатъ челоѳъчеството до най-голѣмата му висота, и сѣ потиквали свѣтътъ да върни все напредъ.

Ако повѣренитѣ намъ единъ или два таланта съвѣстно ги употрѣбимъ, тѣ особно удоволствие придаватъ на душата ни. Свѣтътъ това вижда; а да игнорира нѣкой това душевно радостно расположение би било много неразумно отъ негова страна. Хвала Богу! Животътъ ни може да е доволенъ и слѣдователно честитъ, даже и съ най-малкитѣ дарувания Божий. Но ако нѣкому е повѣренно десетъ таланта, то такъвъ единъ нѣма право да ги задържа само за собственото си наслаждение; такъвъ лесно може да падне въ опасната сентименталностъ (чувственностъ) че славата и почетътъ която такива гонятъ е напстина, праздна „шумна и измамлива“. Славата придобита подъ благородни мотиви не е измамлива; тя е силата, чийто благодѣтелни подвизи сѣ направили голѣми добрини и прѣобрѣща свѣтътъ въ пригодно жилище за челоѳъка.

Причината за дѣто мнозина днесъ ся оплакватъ отъ свѣтътъ и винаги ся показватъ не благодарни отъ животътъ си е, защото не сѣ трудолюбиви. Било е врѣме когато лѣнни и цѣнѣжи хора отъ завистъ сѣ прѣпятствували на всичко благородно и възвисително.

Челоѳъчеството емного губило отъ подобни завистници. Благодарение, минахъ вече тия врѣмена. Днесъ, всѣкий който носи скъпи подарѣци за челоѳъчеството намира широки врата отворени да влѣзне, и пълна свобода за общо-полезна дѣятелностъ. Свѣтътъ сѣ особена любезностъ сѣ обрѣща къмъ такива и имъ поднася признателния си поклонъ; отдаваната честъ и слава на такива, не е „измамлива.“

Другото остро и бурно нападение, отъ онѣзи които казватъ че, всичко което сѣ не достига е кисело, е върху фалшивото приятелство въ свѣтътъ. Убѣдени че сѣ „испитали коренно свѣтътъ“ — тѣ постоянно говорятъ за измамата и суетата свѣтовна. Свѣтътъ като е занятъ съ други поблагородни нѣща нѣма врѣме да успорява бързитѣ имъ утвърждения, нито пакъ да защити себе си, но пакъ нека ся помни, че, който и да билъ дѣто прѣтендира че е позналъ свѣтътъ и че е пълненъ само отъ лицемѣрия и проч. той до голѣма степенъ е измаменъ въ заключенията си.

Челоѳъцитѣ ся уважаватъ въ свѣтътъ и слѣдователно обичатъ отъ приятелитѣ си толкозъ, колкото сѣ заслужили за това. Когато приятелътъ ни покани на единъ обѣдъ, ний нетрѣбва да очакваме да дѣли и кесията си съ насъ. Мнозина днесъ като очакваючи това не върватъ че има искренни хора и слѣдователно, искренно приятелство; всекога когато имъ ся подава да вкусятъ отъ плодътъ „гостолубие“ тѣ го захвърлятъ по причина че билъ киселъ.

Нека спомѣнѣмъ тукъ още много распространено мнение че нѣмало вече онова приятелство което едно врѣме го е имало. „Нѣма сега Давидовци и Ионатановци“ казва невѣрующий въ челоѳъчеството. Да, Давидъ и Ионатанъ не живѣятъ въ XIX-ий вѣкъ. Да упазимъ такъво едно приятелство (каквото бѣ между Давида и Ионатана) нужно е достатъчно врѣме. Днесъ между съученици въ училищата ще видимъ подобно приятелство; причината е защото прѣзъ ученически животъ има доволно врѣме за обрѣтане и уягчаване на искренно, приятелство. Туй е нужно между каквито и да е било съсловия въ свѣтътъ. Когато имамъ повече врѣме на расположение, тогазъ ще

имами по-тѣсно и по-искренно приятелство единъ съ другий.

Суетата на свѣтътъ, лукавствата на жената, измамата на любовта, невъзможността да придобиемъ щастие въ животътъ, и приходимостта на всичко което сж види любезно и добро, ето, тия сж нѣкои отъ старитѣ текстове на мнозина които ся оплакватъ и днесъ. Человѣцитѣ до тогава ще ся оплакватъ отъ тѣзи нѣща — до когато ся мислятъ че сж подобри отъ окружающитѣ тѣхъ. Такаво оплаквание мнозина прави да ходятъ все съ наведени глави заедно съ тѣмъ характеричното критикувание че обществото въ което живѣятъ е пълно съ лицемѣрци и изѣдници. Такива крайни песимисти ся страшно себе-облѣщаватъ и ставатъ крайни себелюбци. Свѣтътъ зетъ изцѣло е добъръ свѣтътъ но само за онѣзи които ся *трудятъ да бждатъ добри и да възрждтъ добро*; за такива свѣтътъ постоянно успѣва къмъ доброто а не къмъ злото. Прѣзъ послѣднитѣ петдесетъ години, помислѣте си само, колко свѣтътъ е напрѣднжлъ! Каква благодѣтелство, какво съчувствие, и каква Евангелска работа ся е извършила! Да, ако всѣки членъ на единъ народъ ся трудеше да върши добро въ кръгътъ, въ който Богъ го е поставилъ да живѣе, навѣрно щѣхме да видимъ повече благи и благородни сѣрдца отъ колкото лоши; тогава, и най-високо-окачений гроздъ не щѣхме да кажемъ че е киселъ.

Прѣвелъ Л. А. Мирчевъ.

ЗАБѢЛЖИТЕЛЕНЪ НАДПИСЪ.

Въ старата Катедрална църква въ Любекъ има една плоча съ слѣдующия надписъ:

„Така говори на насъ Христосъ, нашия Господъ: вий мя наричатъ Учителъ, и не мя слушате; вий мя наричатъ Видѣлина, и не мя видите; вий мя наричатъ Пѣтъ, и не ходите по мене; вий мя наричатъ Животъ, и не мя желаете; вий мя наричатъ Мждръ, и не мя слѣдватъ; вий мя наричатъ Любезенъ, и не мя любите; вий мя наричатъ Вѣченъ, и не мя търсите: вий мя наричатъ Благодатенъ, и не упоавате въ мене; вий мя наричатъ Благороденъ, и не ми слугувате; вий мя наричатъ Силенъ, и не ме почитате; вий мя наричатъ Справедливъ, и не ся страхувате отъ мене; ако азъ ви осжда, не мя обвинявайте.“

Разни.

Въ Англия ся внасятъ годишно за 240,000,000 лева яйца. Съединенитѣ Държави изяждатъ годишно за 2,500,000,000 лева яйца. Печалбата на Съед-Държави отъ кокошки и яйца прѣзъ 1896 година била 1,450,000,000 лева, или 260,000,000 лева повече отъ пшениченото произведение. Каква грамадна сума би изгубила Америка, ако кокошкитѣ ѳрѣшаха да направятъ стачка и да не искатъ да спасятъ яйца!

Прѣзъ настоящия мѣсяцъ, гр. Флоренция ще отпразднува четирестотинъ годишнината отъ изгоряването на Савонарола обвиняванъ въ еретичество. Католическото свещенство, водено отъ архиепископа, ще отслужи тържественни религеозни служби въ негова честъ. Човешка работа. Единъ убива пророцитѣ, а неговия синъ или внукъ имъ отдава почести.

Както ся вижда съвършенното истрѣбление на слоноветѣ, Хипотемуситѣ (рѣчни коне) и маймунитѣ скоро приближава. Правителствата на Северо-Источна Африка издаватъ закони за упазванието на тѣзи животни. Миналата година били продадени 97,660 маймунски кожи, когато въ 1894 год. били продадени 168,400 кожи оцѣнени за 1,025,000 лева.

Индийскитѣ книги забраняватъ на жената да глѣда танцуване, да слуша музика, да носи скъпоцѣнни украшения, да черпи вѣждитѣ си, да яде сладки ястия, да сѣда до прозорци, или да ся глѣда въ оглѣдало, прѣзъ отѣжтствието на мжжя си. Тѣ позволяватъ на мжжя да остави жена си ако тя нѣма синове, ако поврѣжда имуществото му, ако го изобличава, ако ся кара съ други жени, или ако е расположена да яде прѣди той да е свършилъ обѣдътъ си. — Нѣкой отъ тѣзи правила би била добри и за нѣкои Български жени.

Въ 1890 год. въ Индия имало 22,600,000 вдовици, и отъ тѣхъ 13,878 били по доло отъ четири годишна възраст! Момичета

мѣжду 10—14 годишна възраст имало повече отъ 12,000,000, и отъ тѣхъ 174,500 били вдовици. Въ Индия има 16,000,000 вдовици повече отъ вдовци. На вдовицитѣ е забранено да ся женятъ съ заплашване за най тѣжко религиозно и социално наказание. Вдовицата нѣма никакви права — нито за врѣмето си, нито за имуществото си, нито за тѣлото си. Живота на Индианката вдовица е животъ на срамъ и унижение; той е една жива смърть.

Християнството ся роди всрѣдъ Иудейство и Язичество. То бѣше принудено да намѣри послѣдователи отъ противницитѣ си. Прѣсмѣта ся че неговия напрѣдъкъ бѣше както слѣдва:

Въ края на	1-й вѣкъ	500,000
" " "	2 "	2,000,000
" " "	3 "	5,000,000
" " "	4 "	10,000,000
" " "	5 "	15,000,000
" " "	6 "	20,000,000
" " "	7 "	25,000,000
" " "	8 "	30,000,000
" " "	9 "	40,000,000
" " "	10 "	50,000,000
" " "	11 "	70,000,000
" " "	12 "	80,000,000
" " "	13 "	75,000,000
" " "	14 "	80,000,000
" " "	15 "	100,000,000
" " "	16 "	125,000,000
" " "	17 "	155,000,000
" " "	18 "	200,000,000
Въ год. 1877		400,000,000
" " 1880		419,990,000
" " 1890		492,865,000
" " 1894		500,000,000

Напрѣдъкътъ на Мохамеданството въ 13-й вѣкъ, спрѣ за малко врѣме успѣхътъ на Християнството.

*
* *

Пятъ къмъ небето — обърни ся на дѣсно и върви напрѣдъ. — *Спърджанъ.*

Въ тъмния облакъ на една велика скръбъ. хубавата дъга на Божието обѣщание ся често вижда, ако погледнемъ на горѣ. — *Чап-линъ.*

Равенството на человекитѣ може да

ся извърши само чрѣзъ върховенството Божие. — *Дордъ Биконсфилдъ.*

Богъ понѣкога омива очитѣ на чадата си съ сълзи, за да могатъ тѣ право да четѣтъ неговото провидение и неговитѣ заповѣди — *4-ръ Кайлъръ.*

Бѣди дързостенъ да кажешъ Не. Да отрѣчешъ да извършишъ едно лошо нѣщо, е да направяшъ едно добро нѣщо. — *Г. Хербертъ.*

Блаженни сѣ онѣзи които правятъ онова което трѣбва да правятъ. — *Спърджанъ.*

Който не иска да расжждава е прѣдразсѣдливъ; който не може да расжждава е глупакъ; и който не дръзнува да расжждава е единъ робъ. — *Дрѣммондъ.*

Великия фактъ е че живота е служба; единичкия въпросъ е: на когото ще слугуваме? — *Фаберъ.*

Истинския характеръ на человека, кога да е, ще излѣзе на яве. Человекътъ може за дълго врѣме да го укрие, нъ ще дойде единъ день, когато неусѣтно, неволно, съ думи или дѣла, той ще го открие прѣдъ хората.

ДѢЛЪ ЗА ГОСПОДА.

Единъ пѣтникъ въ островъ Цейлонъ, придруженъ отъ единъ проповѣдникъ, който отивалъ да направи пастирски посѣщения съгледалъ по пѣттѣ нѣкои какаови дървеса бѣлѣжени съ буквата „х“. Любопитный спѣтникъ потиталъ проповѣдника: „Защо нѣкои какаови дървеса сѣ бѣлѣжени съ буквата „х“? Отговорътъ му билъ; „Защото всякое дърво бѣлѣжено съ „х“, е дърво посвячено на Господа. Той още забѣлѣжилъ че жената на този проповѣдникъ, когато приготвяла обѣда, турѣла за всѣкой членъ въ семейството по една шепя орисъ въ една делва, а въ друга делва която стояла близо до нея, но двѣ шепи. Той попиталъ добрата домакинка; а ми защо туряшъ по двѣ шепи оризъ въ онази делва? Жената отговорила; „тази делва е посвятена на Госпада, и азъ когато готвя, помня Господа съ двѣ шепи орисъ“.

Прѣвелъ М. Дѣчевъ.